



С НАМН Б О Г

Църковно настоятелство при храм „Св.цар Борис“

брой 4, март 2015г.

ОТКЪДЕ ВОДЯТ НАЧАЛОТО СИ ЦЪРКОВНИТЕ ПОСТИ

Пона начало навикът да се пости, традицията на поста, е заложен още в Стария завет. И като цяло дори в юдейска среда на границата на двата Завета е имало обичай да се пости два пъти в седмицата – обикновено във вторник и четвъртък. Съответно християните, за да не ги упрекват, че “ето нà, юдеите постят, а пък вие сте станали християни, за да не спазвате поста, за да си живеете леко и безгрижно”, също решили: “Какво пък, ние също ще постим, но в други дни”. Ето така се появили сряда и петъкът, също два дни в седмицата.

А що се отнася до големите пости, то техният произход е особено интересен.

Великият пост има мисионерски произход. Тези 40 дни в началото постели не християните, а езичниците, които искали да приемат Кръщение. И тези хора се подготвяли към Кръщението... Не просто между другото да минат през храма, да се прекръстят и после да си продължат по пътя. Тогава кръщение приемали зрели хора. Имало малко християнски семейства, затова децата практически не били кръщавани; в християнските семейства е имало хора, които се кръщавали, но по-голямата част са били възрастни, които съзнателно идвали при Христос. И когато човек се готвел да приеме Кръщението, ама не просто да чете някакви книги, както днес често се случва: човек чете съответната



литература, ходи на проповеди, на лекции, пък после решава: “Ами да взема вече да се кръстя”. Не, това е била подготовка, по време на която човек трябвало из основи да “претръска” душата си. И затова то е било време на подвиг за него, на молитви, на пост. А пък представете си че вие сте християнин, срещате ваш съсед, някой си Тит Ливий, който още е езичник. Започвате да му проповядвате Евангелието, да му

говорите за Христос. Той ви слуша, със сърцето си го приема и възнамерява да се покръсти. И ето че вече е определен денят на неговото кръщение – а тогава не са го правили всеки ден, в ония времена Църквата е определяла само няколко дни в годината. Да речем на Рождество, на Великден са давали кръщение, и още няколко такива дни е имало, но преди всичко на Велика Събота преди Великден. Човекът започва да пости, да се подготвя към Кръщението. Той живее в съседната къща. И наминава към вас, той пости, а пък вие сте си сложили едно пиленце на масата. Вие сте християнин, разказвате му за Христос и при това подвквате сладко месцето. Пък на него, завалията, коремът му е залепнал за гърба, щото пости. И като изпитвали неудобство от тази ситуация, християните решили и те да постят през това време – заради оглашените, заради езичниците, които ние довеждаме до Христос. И по този начин Великият пост първоначално се зародил в християнска църковна среда като пост на солидарността, като

особено време за молитви не толкова за себе си, а молитви за онези хора в света, в който живеем и който се надяваме да доведем при Христос.

Самите християни пък са постили не по време на Великия пост, не по време на Четиридесетницата, а през Страстната седмица в онези времена. Та така и до наши дни постът е съставен от две части – Светата Четиридесетница и после Страстната седмица.

Страстната седмица не е Четиридесетницата и като цяло не е Великият пост. Това е едно отделно време. Може да се каже така: Четиридесетницата (първите 40 дни) – това е времето, когато тръгваме към Бог. Страстната Седмица е времето, когато Господ идва към нас. Идва чрез страдания, чрез арест, Тайна Вечеря, Голгота, слизане в ада и накрая преди Пасха Той преодолява последните прегради, които ни отделят от Бога.

По-късно се появява Петровият пост. Ако отворим Апостолското предание на Иполит Римски (памятник от III век), в него ще прочетем нещо интересно за това откъде води началото си Петровият пост: “Ако човек не е могъл да пости в Страстната седмица – не е постил преди Великден, то нека пости седмица след Петдесетница”. Смисълът на това правило е много прост. В онези времена, в III век, все още не е имало обща за всички християни традиция за празнуването на Великден. Египетската църква го отбелязвала по своя календар, Римската по своя, малоазиатските църкви по своя. И това е давало повод на езичниците да оскърбяват християните: “Ама как, това е най-важният ви празник, пък вие да не знаете кога се е случило!”. След това, през IV век, I-ят Вселенски Събор е приел единна дата за отбелязване на Пасха за всички – традицията на Римската църква е била пренесена върху всички останали. А сега си представете: първо, даже не всеки човек знае кога е Великден, защото той, да речем, пътува. В Александрия например тази година Великден се пада на 20 април, той пътува за Рим, пристига в Рим на 15 април, като се надява, че още пет дни ще попости до Великден, пък в Рим на 10-и вече са посрещнали Великден. Излиза, че той в известен смисъл е останал без Пасха, без пост, без състрастие – състрадание на Господа, който е разпънат на кръста заради нас. От друга страна, тогава не е имало вестници и не можело на всеки въгъл да си купиш църковен календар с всички

празници (откъде да се вземе всичко това в III век?). И затова хората много често просто не са знаели кога точно се пада Великден. Представете си, че човек живее в някаква дълбока провинция и се е наложило да замине по работа. Днес пристигам аз в Екатеринбург, спирам първия срещнат на гарата и казвам: “Къде тука при вас е храмът? Трябва да отида в епархиалното управление. Къде ви е най-близкият храм?” А през II-III век Християнската църква е в нелегалност, тя е преследвана от властите. Е, я се пробвайте да питате хората на улицата: “Вижте, я ми кажете къде се събират тук християните? В тоя пещера, в кои катакомби?” Като пристигнеш в някой чужд град, не е толкова лесно да намериш християнската общност. Та по тази причина, а също и поради болест или пък защото някой войник е бил на поход (а тогава е съвсем ясно, че на никого не му е до пост) свети Иполит Римски казва, че ако някой не е успял да пости преди Пасха, нека пости седмица след Петдесетница.

Великденската радост нека празнува с всички и нека се радва, а после някак ще си навакса. Но ето че се повтаря същата ситуация: “Как така – моят брат пости, за него е време за пост, а пък аз до него ще ям месо, така ли?” И ето с времето всички християни започнали да постят след Петдесетница. Подобни истории са свързани и с поста за Успение, и с поста за Рождество. Това е много важно да се разбере: църковните пости не са просто личен подвиг на всеки от нас, а подвиг на нашата взаимност, подвиг на нашата солидарност, в който се усещаме дълбоко свързани един с друг.

Разбира се, нищо не пречи хората да постят отделно – тогава, когато всеки смята за удобно. Има само едно изключение – църковните правила не разрешават да постиш на Великден, защото Великден е празник и би било лошо, ако всички празнуват, а пък само ти скърбиш. Та всеки от нас по всяко време на годината може по свое желание да пости или не, но пък е много по-добре, ако християните правят това заедно, като чувстват помощта на другия и молитвите за другия и ги задълбочават.

А сега какво поначало е постът

Думата “пост” в руския език, както и в латинския, има два смисла. Постът като време на въздържание и постът като място, където се намира караулният, дежурният войник. В латинския език,

откъдето най-вероятно е дошла тази дума в езика ни, тя означава същото нещо. Постът е време, когато душата трябва да застане на стража, когато всеки християнин си спомня, че той самият е един войник. Всеки от нас, независимо от възрастта и пола, е воин на Христа. И на всеки от нас е поверена защитата на

светиня с небивала ценност. Самият Творец на света слезе при нас и бе разпнат “заради нас, човечите, и заради нашето спасение”.

Автор: Протодякон Андрей Кураев

ДРАМАТИЧНАТА СРЕЩА МЕЖДУ ХРИСТОС И БОГОРОДИЦА

След грехопадението, Бог обещава на първите хора Спасител-Месия, чрез Когото ще се възстанови общуването на хората с Бог.

Девицата Мариам от Назарет е избрана да роди обещания Спасител, Божият Син, да бъде майка на Бога. Срещата на благата вест е описана само от евангелист Лука. Ангелът влязъл при Мариам и казал: Радвай се благодатна! Господ е с тебе, благословена си ти между жените. Мария се смутила и се зачудила какво ли може да означава това. Ангелът я успокоил и и съобщил, че заради благодатта, която е намерила в Господ, тя ще зачене и ще роди Син и ще Го нарече Иисус. Мариам казала, че не познава мъж, а ангела отговорил, че Дух Светий ще слезе върху нея и силата на Всевишния ще я осени, затова Коего се роди от нея ще се нарече Син Божий. Тогава Мариам казала: Ето рабинята Господня, нека бъде според думата ти. Дева Мария се съгласява и приема необикновената мисия с вяра и смирение. Тя има безпрекословено доверие в Бога, в Неговия план. Любовта и към Бог е голяма, но и Бог обича избраната за спасителния Му план.

И така на път за Витлеем, родното място на Йосиф годеника на Мариам, за да участват в народното преброяването настъпва време за раждането. Божият Син се ражда в пещера в околностите на Витлеем. Ражда Го младата девица Мариам, тя е Неговата майка, тя с Него е в детството Му, грижи се за Него. Следва Го през целият Му земен живот, Богородица е първата Му ученичка, тя първа е приела Христос, първа е повярвала в Него.



Когато земния живот на Спасителя е към края си, един от учениците Му го предал за шепя сребърници. Месията е отведен при римската управител- Пилат Понтийски. Той не намира никаква

вина у Него и затова оставя решението на народа, на израилския народ. Тяхното решение ще е проклятието им за цял живот- кръвта Му да е върху нас. Христос е предаден на бичуване, подигравки, хули и обиди, и ще бъде разпнат. Майка Му страда и преживява всичко с Него. Сърцето и се къса. Повеждат Господа към Голгота, мястото, където ще бъде разпнат. Пътят е дълъг и труден, Христос е изтощен и често пада. Войниците заповядват на случаен мъж, Симон Киринеец да вземе кръстта от Христос и да Му помогне. Симон носи кръста Господен до върха. В началото той не е бил съгласен, защото обичаят е бил осъденият сам да носи кръста си, а и кръстната смърт е била смърт позорна. Но от близостта с Христос и Неговото въздействие, неприятното чувство у Симон изчезнало и той бил доволен, че му била предоставена възможността да помогне на Спасителя.

Една среща по пътя към Голгота не присъства в никое Евангелие и за нея няма никакви исторически данни, но свидетелство за реалността на тази случка е Торинската плащаница, така че тя се приема за действителна. Става въпрос за срещата с жена на име Вероника. Според преданието тя е подала на Спасителя кърпа, с която Той е избърсал окървавеното Си лице. Като благодарност жената е получила образа Му върху кърпата. Постъпката на Вероника е проява на състрадателност и доброта, тя чисто по женски е избърсала изпотеното и наранено лице на Спасителя. Проявила е кураж, излагайки се на враждебността на войниците, които пазели Иисус Христос.



Лука, Марк и Матей отбелязват в своите евангелия за присъствието на жените, благонастроени към Иисус Христос в Неговия кръстен път. Това са Мария Магдалина, Мария- майката на

Яков и Йосия и Саломия- майката на Зеведеевите синове. Никой от тримата не споменават за Дева Мария. Единствено евангелист Йоан свидетелства за нейното присъствие по това време в Йерусалим. Евангелистите мълчат за св. Дева Мария и по време на кръстните страдания на Спасителя.

Но има ли майка, която да не иска да е при детето си в трудни моменти, в в тежки ситуации. А още повече св. Богородица, благодатната, избраната за майка на Бога. Няма как да не е била близо до Сина си по време на кръстните страдания, по пътя към Голгота и няма как да не са се срещнали. Или е чакала по пътя, където е минавало шествието, или е била още от началото с народа, или пък е вървяла с Йоан, любимия ученик на Сина и. Както и да е било, тя е присъствала, тя е чувала гласовете пълни с омраза, викове, обидите обсипвали Христос. Срещала е враждебните погледи на хората от тълпата. Но всичко това е било без значение за нея, тя е искала да с е приближи до Сина Божий. И най-сетне се отзовава лице в лице с Него. Майчина и душа се свила, тя е преживяла всичко с Него, колко болка и любов е имало в погледите им. Сигурно е искала да Го прегърне, да избърше потното Му и окървавено лице, да намокри устните Му. Срещата е била кратка, вероятно двамата не са си разменили нито дума, говорили са си със сърцата. Войниците са отблъснали св. Дева Мария, защото е забавяла шествието.



На мястото на срещата на Сина с майката е издигната малка църква-„Храмът на плача“, защото по онова време Богородица със сигурно е плачела. Сърцето и се е късало от болка. Тя е виждала своя Син, но не е можела да Му помогне. Спасителят е бил всичко за нея- Син, Бог и живот. Въпреки унижението и състоянието, в което Го е видяла, св. Дева Мария и за миг не се е съмнявала в Неговата

божественост. Вярата и в този момент е била много силна, превъзхождала е всякакви прояви на вяра, които са съществували или ще съществуват на земята. Иисус Христос също тежко е преживял срещата с майка си, виждайки болката и страданието в очите и. Срещата и за двамата е била много тежка и драматична.

Най-вероятно Дева Мария е била близо до Сина си в момента на приковаването Му към кръста. Сигурно е чувала удрянето на чуковете в гвоздеите, които са пробивали ръцете и краката на Иисус Христос. Какво е преживяла в този час? Какво е мислела?

Само Бог е разбирал огромното страдание на майка си. Това което Той е преживял физически, тя го е изстрадала с душата си. До кръста са били Мария, сестра и, Мария Клеопова, Мария Магдалина и Йоан. Дева Мария е съпреживяла страданията и болката на Сина си. А Иисус като я видял и казал: „Жено, ето сина ти“! А после казал на ученика Си: „Ето майка ти.“ Евангелист Йоан е бил свидетел на събитията и ги е пресъздал в евангелието си.



Има голяма прилика и може да се направи аналог между предаността и готовността на Иисус Христос и св. Дева Мария към Бога. „Ето идвам“- предаността Го отвежда на Голгота, на кръста. По същия начин постъпва и Богородица: „Ето рабинята Господня, нека бъде според думата ти“.

автор: Добринка Неделчева

МОЛИТВА КЪМ БОЖИЯТА МАЙКА

О, Пресвета Владичице Дево Богородице, спаси и запази под Твоя покров моите чеда (имената), всички отроци, отроковици и младенци, кръстени и некръстени, и в майчината утроба носени. Облечи ги с честната риза на Твоего Майчинство, запази ги в страх Божий и в послушание на родителите им, умоли моя Господ и Твой Син, да им дарува полезното за спасението им. Поверявам ги на Твоите Май-чински грижи, защото Ти си Божественият покров на Твоите раби.

ЕНОРИЙСКИ ЖИВОТ

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

За първи път тази година, на Сирни Заговезни, в Неделно училище „Св.Климент Охридски“ се проведе детски карнавал на тема „Да свалим маските преди поста“. Освен да се повеселим, събирането имаше за цел да провокира у децата размисъл над същността на поста. Да ги накара да размислят над това, че след Неделя Сиропустна започват дните, в които ние изпитваме своите вяра, търпение, упование в Божиата помощ, и че в това се разкрива нашата истинска същност, тази която носим под „маската“.



Карнавалът започна с молитва, децата участваха в организирани от преподавателите игри, бориха се за парче халва, хапнаха леща и сладки и дефилираха пред цялата Църква, за да представят своите костюми.

Празненството приключи с всеопрощение между учители, родители и деца. Така с усмивки и добро настроение встъпихме в поста.

автор: Юлиана Станева

ПОКАЕН КАНОН НА СВ. АНДРЕЙ КРИТСКИ

От тъмно подрашил за молитва, моля Ти се, Човеколюбче, просвети и упъти и мене в Твоите повели и ме научи, Спасителю, да върша Твоята воля.

Първата седмица на великия пост започна с покаяния канон на св. Андрей Критски. Всяка вечер от понеделник до четвъртък в храма се отслужи Велико повечерие

с четене на четирите части на канона. А в петък Малко повечерие с първа част на Богородичния акатист.

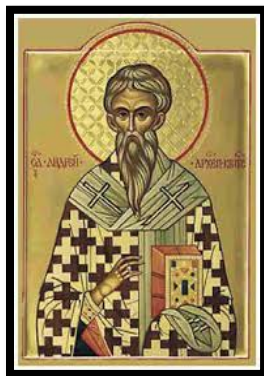
Душо моя, душо моя, стани, защо спиш? Краят навлизава и ще се смутиш. Но стресни се и ще те пощади Христос Бог, Който е навсякъде и всичко изпълва.

На Тодорова събота бе отслужена Златоустова св. Литургия. След службата имаше

традиционната топла супа, този път дарена от нашия певец и именник Тодор. След

отслужения Благодарствен молебен

Св. Андрей Критски е роден през 7 век в Дамаск. До 7-годишната си възраст бил нем, като се изцерил от този недъг след приемане на Св. Причастие. От тук нататък той се посветил изцяло на Бога и на 14-годишна възраст бил приет в клира и ръкоположен от св. Софроний Йерусалимски. С богопредания си



супата се раздаде на енорияшите.

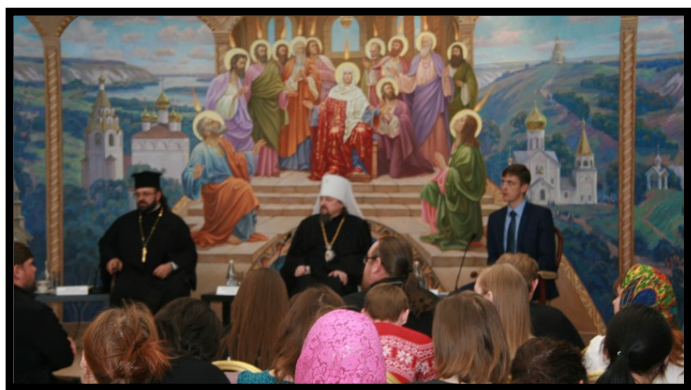
живот спечелил любовта и уважението на християните. Взел участие в Шестия Вселенски събор. На преклонна възраст бил поставен за епископ на о. Крит.

Най-отличителните качества на св. Андрей били дейното благочестие, необикновеното смирение, мъдростта и пастирската любов.

ПЦДОН

ЕКИПЪТ НА ПЦДОН ГОСТУВА В БЕЛГОРОД

На 15.02.2015 г. в Белгород, Русия, се проведе международна конференция за проблемите на младите хора и ролята на Православната Църква в предлагането на алтернативи за разрешаването им. Събитието протече в рамките на честването на Деня на православната младеж. Гости от БПЦ бяха част от екипа на ПЦДОН (Православен център за духовно обгрижване на наркозависими "Свети Боян Енравота", както и доброволецът сътрудник на ЦРИК "Св. св. Кирил и Методий" богослова Бисер Божков).



от www.otvoriochi.org

Завърши първият етап от семинара, „Психосоциална рехабилитация и духовно обгрижване на зависими и

техните близки“, организиран от ПЦДОН. Семинара се проведе на 23, 24 и 25 февруари в „Духовно-просветен център свети Архангел Михаил“. Семинарът е обучителен и цели повишаването на квалификацията, професионализма и качество на работа на хора, занимаващи се със зависими. Присъстваха представители на организации, работещи в сферата на социалните услуги и работата със зависими.

Миглена Ставрева, психолог и психотерапевт в терапевтична общност „Феникс“, в качеството си на обучаващ в семинара Миглена запозна присъстващите с някои практики и методи в тяхната терапевтична общност.

Философът Елмира Нешева от осем години в НЦН (Националния център за наркомании). Работи предимно в областта на превенцията и намаляване на здравните и социални вреди от употребата на наркотици. Тя, в качеството си на обучаващ, сподели много от непознатите страни и ефекти от употребата на наркотични вещества, конкретно и тези на т. нар. „нови дроги“ – екстази, амфетамини, метаамфетамини.

Вторият етап на семинара ще се проведе на 23, 24 и 25 март 2015 г.

от www.otvoriochi.org

ПРЕДСТАВИ СЕ В ГОСПОДА НАШИЯТ БРАТ БОЯТ БАНЧЕВ

С дълбоко прискърбие съобщаваме, че на 13 март след кратко боледуване на 41-годишна възраст се представи в Господа нашият брат иподякон Боян Банчев. Отиде си от нас скъп приятел и брат, всеотдайно служил на енорията ни до последните си дни. Навсякъде в храма се вижда трудът на неговите ръце.

В петък 14 март след Богородичния акатист се отслужи трисагий за новопредставения наш брат. А на 15 март



веднага след приключване на литийното шествие за Неделя Кръстопоклонна в храм „Св. Цар Борис“ четиримата свещеници отслужиха опелото на Боян. Храмът беше малък да събере всички приятели на Боян, дошли да се простят с него. Погребението беше в гробището в Аспарухово. Изказваме съболезнования на близките му.

Бог да го прости и Царство му небесно!

ТРЕТА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ- НЕДЕЛЯ КРЪСТОПОКЛОННА

Всяка година на Неделя Кръстопоклонна се провежда литийно шествие до православния кръст Господен на входа на квартал Аспарухово. И тази година традицията беше спазена и на 15 март след Божествена Света литургия в храм "Св. Цар Борис I" християните потеглиха на литийно шествие. Литията премина по улиците "Злетово" и "Народни будители" и стигна до кръста, където бе отслужен тържествен водосвет за здраве на всички българи.

Още един път в годината се провежда литийно шествие до кръста и това е на големият християнски празник Въздвижение на Св. Кръст Господен- Кръстовден (14 септември).

Кръстът Господен е издигнат със съдействието на районната администрация в Аспарухово на изхода на квартала през 2000 г. по инициатива на тогавашното църковно настоятелство и досега традицията там да се отбелязва големият християнски празник не е прекъсвана.



НОВ ПРОСКИНИТАРИЙ

"Давайте милостиня според силите си; тогава всичко у вас ще бъде чисто" (Лука 11:41)

С даренията на много хора успяха да се съберат достатъчно средства за изработката на проскинитарий за донесената от Атон икона на св. Георги Победоносец. Проскинитарият е изработен от майстор Петко Петков. Съобщаваме, че продължават да се събират средства за изработване на долната част.

Благодарим на всички дарители. Нека Божието благословение да е с тях!



Внимание! Вестникът съдържа текстове от Священото Писание и икони. Не го използвайте за домакински и други нужди!

Адрес на храм „Св. Цар Борис“
Кв. Аспарухово, ул. „Места“ 38 а
Тел: 052/ 370 635
<http://sveticarboris.net//>

Енорийски лист
„С нами Бог“
се издава с благословението на
Варненски и Великопреславски
митрополит Йоан

СЪОБЩЕНИЕ

В храмовата библиотека е на разположение пълното издание на произведението на руския писател Александър Солженицин, „Архипелаг ГУЛАГ“.

В трите тома авторът разказва за всичко каквото е успял да види, за всичко каквото си спомня в лагерите. Той описва единадесетгодишните си преживявания и тези на съкилийниците си в нечовешките условия. В книгата, както той самият казва: Няма измислени лица нито измислени събития, всичко си е било точно така, както е написано.

Всяка неделя след Св.Литургия в храм „Св. Цар Борис“ се четат молитви за задомяване.



Всяка събота след Вечернята в храма се четат три акатиста към Пресвета Богородица.

Неупиваема чаша- за избавяне от пиянство и наркомания.

Всецарица- за болни от рак.

Възпитателка- за нашите деца.



Всяка неделя след Св. Литургия е отворено Неделно училище за деца.